

* *
*

't Sprookje. In *het Kind* schrijft Nannie van Wehl noch eens over dit onderwerp (vgl. nr. 76 van deze rubriek), en ze komt tot de volgende konkluzie: „Eertijds, op grond van mijn eigen jeugdervaringen, pleitte ik voor waarheid. Thans, op grond van de ervaringen met mijn kinderen, pleit ik voor het sprookje. Ge kunt het een bekeering noemen, ik noem het een verbreding. Echter, zal ik u het sprookje nooit met dat vuur op uw hart vastbinden, als ik het indertijd met de waarheid heb trachten te doen. Sla uw kind gade. Is zijn geest als de wijze indertijd, hunkerend naar Waarheid — geef het Waarheid. Is hun ziel als die mijner kinderen, zich koesterend hullend in de schoone fantasieweefsels, bang, afkeerig van de koude daarbuiten — laat hun het sprookje. Maar let wel, als de weefsels afglijden en ze huiverend en zoekend daar staan. Wees dan daar met de Waarheid.”

v. E.